

и другим примитивним речима. Напротив, публика је била нема. Велики Д. Биков се ипак још надао и трудио се свом снагом да га бар неко лупи по њушци.

Помислила сам да сам свој стратешки план већ испунила. Видела сам великог Д. Бикова, и није ми потребно да знам ко ће кога овде лупити по њушци. Зато сам кренула према излазу.

Ако сутра у вестима прочитам о случајевима масовног канибализма у Москви, нећу се изненадити. Све је томе водило.

СИВА ЗОНА ГЕНОЦИДА

Пише: Сергеј Мачински

Обилазак ратишта. Дивље шуме, мочварна поља обрасла жбуњем, блато и њиве; схватио сам да је и дивљина ових места – рат. Раније су ту била села, засеоци, салаши. Људи су овде живели, али их је рат отерао из њихових станишта и срушио им куће.

Европа је поносна на своју историју. Дворци, вековима стара камена здања са историјом породица које су у њима живеле од давнина. Ми то не можемо да покажемо, не можемо да се поносимо кућом коју је срезао наш прадеда, јер су њихови европски дедови и прадедови спалили наше куће, претворили наша села у фронт и у пепео. А на крају ратова, ни на пепелиште нисмо имали коме да се вратимо, јер су од Буга до Одре наши прадедови-ослободиоци завршили у масовним гробницама које, као хијене, сада растурају потомци ослобођених.

Некад асфалтни пут, разбијен у рушевине. Возећи аутомобил овуда, можете за недељу дана постати ас рели трка. Брзина је важна како вас не би погодили. Контролни пункт остављен од трупа које иду напред, црвене заставице „Чувај се мина!”, капи крви на златном непокошеном житном пољу. Окука и – „сива зона”.

Преврнути, изрешетани, остављени на ивици пута мртви аутомобили. Гусеница тенка погођена зарђалом змијом завлачи се у јарак поред пута као бизарни удав. Куће. Мртве, ратом побијене куће. Нечији дом, нечији понос, нечија мала породична историја.

Прозори покидани експлозијама. Са жалобном шкрипом шарки, врата која стењу, као у болу. Кровови срушени ударима тешких граната, клизнули на бок, као капа сеоског пијанице.

Капије и ограде изрешетане мецима и гелерима, мрље од рђе уоквирују поцепане рупе. Нокаутирани, као да их је истоварило чудовиште по имену Рат, углови и зидови кућа. Обод села.

У центру куће, споља нетакнута, али су и њих пљачкаши и време убили, натеравши их да у улицу разбијену тенковима гледају празним очним дупљама прозора извађених из оквира.

Мртва тишина и шуштање смећа које ветар разгони по мртвим улицама.

Смећа? Овде ветар притиска уз ограду и тресе дечији цртеж, кућицу, дим из оцака, сунце, свет.

Стара фотографија утонула у земљу, а срећна породица се на њој смеши. Где су они, јесу ли живи? Фотографија је стара, можда су погинули још у прошлом рату. И неко је пажљиво чувао ову фотографију док није дошао нови рат. А где су они који су је чували?

Где су сви који су овде живели? Јесу ли су живи, могу ли се поново вратити и удахнути живот сивој зони?

Ко је убио ово село? Рат! Ко је опет започео овај рат? Суседи! Да, као и увек, Европа!

Како? Па, у принципу, као и увек. Слатким шапатам на уво будалама је шапутала да су „сјајни”. Да своју „величину” треба да докажу простим убијањем Руса. Убијте Русе у себи и убијте оне који желе да задрже своју рускост. И ватра рата у Донбасу је почела да гори, да пламти између оних који су продали све руско, убили Руса у себи и постали „велики”, окићени кукастим крстовима и рунама које је Европа потегла из ормана, и оних који нису хтели да издају себе и своје претке.

Геноцид – то нису само директна погубљења и убиства, то нису само стрељања и мучење. Геноцид – то су напуштена и порушена села, и људи који су погинули за право да говоре својим матерњим језиком, који се никада неће вратити у пепео и гробове својих предака, то су нерођена деца и дечаци који нису постали очеви.

Геноцид – то је сива зона у главама ратом разорених мушкараца и жена који су издржали рат.

Геноцид – то су Руси који су убили Русе у себи и постали издајници, које је заветна култура већ одбацила, а туђа култура их никад неће бити прихватити као једнаке.

Тихо се шуња аутомобил око мртве зоне. Чак и мотор као да се утишао и шуškета, плашећи се да прекине мртву тишину.

Овуда у аутобусима са отвореним прозорима треба да провонате европске и америчке „јастребове”. Овде можете својом кожом да осетите куда они они воде овај свет.

Јер ми нећемо одустати. У нашој историји осетили смо дисање рата више него једном или два пута. И увек овако, до тла, до каменчића, до жеравице, палили су нас и убијали. А ми смо устајали.

Долазили и опраштали! Али чак и наше стрпљење има границу. Нека не мисле да можемо бити друкчији од наших предака. И да нас они, ухрањени и задовољни, могу отерати у ћошак и проширити сиву зону на цели свет.